

У земљи Србији Титовог Београдског пашалука СУБНОР-овци и даље главно коло воде иако је прошло читавих тридесет година од смрти њиховог идеолошког и политичког вожда који је српски народ и земљу Србију више упропастио него Турци Османлије за читава четири столећа своје оријенталне владавине. Да је године 1389. кнез Лазар морао да бира између само две опције – Турци или титоисти, уверени смо да би лично пољубио скуте султану Мурату да брани Србију и српски народ од аустроугарског каплара.

Један од најновијих али децидних постпетооктобарских „излета“ СУБНОР-а у масмедије европске Србије догодио се средином августа 2010. године у дневном листу *Danas* (увек и само „европском“ латиницом) од неког њиховог председника под фирмом „антифашистичког удружења бораца Србије“. Име и презиме дотичног „антифашистичког“ председника нису ни битни, али је битно оно што је председник „одвалио“ у новинама, а то је класично понављање титоистичке схеме у вези са тзв. „Мартовским преговорима“ у Горњем Вакуфу 1943. г. између представника Титових партизана и немачког Вермахта. Класична схема је већ педесет година једнолично понављана до утувљивања у мозгове грађана до четвртог долазећег колена: наиме, наводно се радило о тактици а не о стратегији јер су титоисти тобоже нацистима нудили само тренутно примирје ради размене заробљеника док су, по истом клишеу поновљеном и од стране дотичног „антифашистичког“ председника четници Драже Михаиловића током читавог рата стратешки сарађивали са нацистичким окупатором, а као доказ се наводи тзв. „споразум у селу Дивци“ из новембра 1941. г.

Овде бисмо се усредсредили искључиво на постојећа аутентична документа, тј. архивску грађу у вези са тзв. „Мартовским преговорима“ уз круцијалну опаску да је Дража Михаиловић у Дивцима 1941. децидно одбио сваку сарадњу са Немцима у било ком облику и са било којим циљем, што га је по нашем мишљењу на крају коштало главе, а Србију и Србе националног бића и сопствене државе. Дакле, о Дивцима се не може говорити као о нуђењу „споразума“ већ само као о „преговорима“ (боље речено, о саслушавању предлога једне стране) док је, међутим, у случају Горњег Вакуфа из 1943. г. ситуација потпуно обрнута. Другим речима, класична понуда за стварање типичног политичко-војног споразума о директној сарадњи (тј. „колаборацији“) са нацистима која

је дошла од стране самога Јосипа Броза Тита марта месеца 1943. г. је ништа друго већ део Титовог главног ратног плана и његовог циља да се пошто-пото докопа власти над читавом Југославијом након рата (која нација ће извући дебљи крај након Титовог устоличења у Београду знамо). Стога преговори Титових овлашћених војних и грађанских депутата са немачким Вермахтом на основама Титове отворене понуде о стратешкој билатералној сарадњи на релацији партизани–Немци илити комунисти–нацисти нису ни зачуђујући нити неочекивани, с обзиром на то да су Титови партизани са тим истим Немцима већ сарађивали у Србији у касно лето и јесен 1941. г. О томе постоје и фотографије, уз чињеницу да су Немци буквално поклонили Титу град Ужице са читавом радећом фабриком муниције, што је титоистима давало огромну предност у грађанском рату против четника Драже Михаиловића. Наравно, није тешко закључити да је и Титова понуда о „стратешком партнерству“ Немцима две године касније била такође уперена само и искључиво само против истих тих Дражиних четника као јединим непријатељима на капларевом путу окупације Србије и уништавања српског националног бића након освајања Београда.

У марту месецу 1943. г. када су и Берлин и Титов Врховни штаб били убеђени да у предстојећим месецима следи савезничко (англоамеричко) искрцавање на Јадранској обали у циљу отварања Другог фронта Тито је локалним Немцима у Југославији (дакле, не и Берлину) понудио отворени споразум о стратешкој сарадњи против заједничких непријатеља, тј. Англоамериканаца и Дражиних четника као њихових савезника. Тада су Титови партизани и срочили крилатицу коју су јавно певали: „Партизани спремте митраље за да пуцамо на краља и Енглеза“. Наравно, искрцавање западних савезника на Јадранску обалу би круцијално ојачало позиције њиховог експонента у Југославији Драже Михаиловића, што би значило и пораз војске нешто касније самозваног маршала. Тим поводом издато је од стране Титовог Врховног штаба и следеће саопштење немачкој страни преко својих депутата:

„Команда Народноослободилачке војске Југославије (НОВЈ) сматра:

а) да у датој ситуацији не постоји никакав разлог да немачки Вермахт води ратна дејства против НОВЈ с обзиром на ситуацију, противника и интересе једне и друге стране. Према томе, било би у обостраном интересу ако би непријатељства била обустављена. У вези са тим немачка команда и ова делегација морали би да прецизирају своје предлоге о евентуалној зони и правце економских и других интереса.

б) НОВЈ сматра четнике главним непријатељима.

У току трајања преговора по свим овим тачкама, предлажемо престанак ратних дејстава између немачких трупа и НОВЈ“ [Војни архив, Београд. Документ је без сигнатурне ознаке].

Међутим, ови наизглед релативно “меки” предлози немачкој страни су уз лично Титово усмено допуштење од стране његових депутата на преговорима са Немцима у Горњем Вакуфу прекорачени у жељеном правцу тако да су Милован Ћилас, члан најужег Брозовог политичког руководства, Константин Поповић, командант Брозове елитне борбене формације, и Владимир Велебит, високи Брозов обавештајац и сународник, отворено изјавили Немцима да се Титова војска:

“ни у ком случају не бори против Немаца, већ искључиво против четника” и да је Броз “спреман да са оружјем у руци иступи против сваког непријатеља на којег Немци укажу, па и против Енглеца приликом искрцавања” [Војни архив, Београд, МФ НАВ-Н-Т-501, ролна бр. 267, снимци 528 и 529].

Дакле, у овом случају се радило о понуди класичне колаборације или савезништва између Брозових партизана и немачких Вермахт-нациста, и то од стране самог “Врховног команданта”. За разлику од Броза, овакве или њима сличне стратешке или било какве друге колаборационистичке понуде окупаторима врховни командант ЈВуО Дража Михаиловић није никада нити нудио нити чак и помишљао да нуди, па стога и не зачуђује да је у селу Дивци код Ваљева 11. новембра 1941. г. након предлога од стране немачког капетана о немачко-четничкој сарадњи једноставно изашао напоље, а овога оставио да буљи у кафански плафон.

Двадесет дана касније Брозови предлози о стратешком партнерству са нацистима су након Горњег Вакуфа стигли и у “непокорени град” (али само у партизанским серијалима) Загреб. Тако Броз у усташком Загребу (одакле је пре две године са легално издатом легитимацијом дошао у Србију да је устанише) саопштава Немцима следеће:

“Под таквим околностима [тј. услед могућег англо-америчког искрцавања на јадранској обали, примедба В. Б. С.] ми немамо више никаквог повода да се боримо против немачке војске, нити да наносимо штете немачким интересима у целој земљи, били они војне или привредне природе, а такође и интересима саобраћаја [тј. железничких пруга кроз

Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 11 септембар 2010 10:20

Славонију преко којих се Ромел снабдевао у Африци као и немачка војска у Грчкој, примедба В. Б. С.]. Ми не тражимо никакву противуслугу. Треба нам само дати прилику да се боримо против четника да би их уништили”.

Нешто касније Броз саопштава Немцима и истом контексту:

“Ми смо заробљене Немце већ предали и спремни смо – без противуслуга – да обуставимо непријатељства у Славонији и Источној Босни” [Војни архив, Београд, МФ НАВ-Н-Т-315, ролна бр. 2271, снимци 1475-1479].

Из наведеног документа се јасно види да је Броз у пролеће 1943. г. био смртно уплашен од свог јединог политичког непријатеља – четника – и њихових до тада савезника Енглеза (и Американаца). Да би њих потукао, давао је нацистичким окупаторима све, а од њих није тражио баш ништа. Дакле, јасно је да Брозов предлог о стратешкој сарадњи са Немцима није био базиран на било каквом партнерству или реципроцитету, већ на класичном слугерањству феудалног типа на линији феудални господар – кмет. Да би испунио своје обећање феудалне лојалности, иако до тада није имао никакав одговор са немачке стране, Тито је одмах наредио свом партијском опуномоћенику за Босну и Херцеговину да партизани у Источној Босни почну да “чисте терен од четника”, и да се ни у ком случају “не сукобљавају са Немцима” као и да против Вермахта “не предузимају ма какве акције” [Архив Југославије, Београд, 507, ЦК КПЈ, 1943/718].

Локална немачка команда у Загребу је у принципу прихватила Брозове предлоге о стратешком партнерству са југословенским партизанима, али се наравно морало чекати на званично одобрење Главног стана у Берлину. Међутим, немачки фирер је и у овом случају као и до тада био децидно против било какве сарадње са било којим табором југословенских “бандита” било четника било партизана. Свој став по том питању је јасно пренео преко министра спољних послова Трећег рајха Јоакима фон Рибентропа немачком посланику у Загребу Зигфриду Кашеу да се:

”убудуће уздржи од сваког директног или индиректног контакта или преговора са Титом“ [Војни архив, Београд, МФ Лондон, 12, X 305280].

Овде је битно истаћи да је Тито свој предлог о сарадњи са Немцима крајње својеволјно

Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 11 септембар 2010 10:20

упутио у Загреб, тј. без Стаљиновог одобрења нити чак консултација са Јосипом Висарионовичем Џугашвилијем. Стаљин је тим поводом био крајње непријатно изненађен да му партијски чиновник кога је он лично послао из Москве у Југославију 1937. г. отказује лојалност што се види из следећег документа:

“У чему је ствар? ... Води се жестоки рат са окупатором и наједном долази до односа између Вас и Немаца. Није ли све то повезано са политиком Немаца да искористе Ваше људе ради распиривања међусобне борбе међу самим Југословенима” [Архив Југославије, 791, ЦК КПЈ-КИ, 1943/73].

Дакле, ни сам Стаљин није био свестан да у ствари Тито хоће да искористи Немце ради остваривања својих политичких циљева мимо званичне политике Москве, па се стога да закључити да корени разлаза на релацији Тито–Стаљин не воде од почетка Тршћанске кризе маја 1945. г. већ од преговора у Горњем Вакуфу марта 1943. г. Да је Стаљин био до краја рата несвестан да гаји у недрима гују која ће га на крају ујести говори и податак да је на Титов захтев у јесен 1944. г. послао на Србију више совјетских војника него што је Броз имао своје партизанске војске. Стаљин се освестио тек средином 1948. г. прекасно схвативши да иза Тита стоји нико други него Черчил са којим је тзв. маршал склопио споразум у Напуљу јуна 1944. г. Черчилов “тројански коњ” у послератном комунистичком табору под вођством Стаљиновог СССР-а је избачен јуна 1948. г. али само из совјетског блока, док је, нажалост, све до данашњих дана остао у Србији да је јаше горе од Турака.